

**Posudek konzultanta k rigorózní práci Mgr. Miroslava Hrstky:
K některým aspektům přičitatelnosti chování mezinárodní organizaci**

Předložená rigorózní práce o rozsahu 95 s. vlastního textu (+ 4 s. anglického souhrnu a 7 s. seznamu literatury a zdrojů) se zabývá poměrně náročným a v české literatuře málo zpracovaným tématem. O aktuálnosti tématu mimo jiné svědčí i to, že se problematikou odpovědnosti mezinárodních organizací začala zabývat od r. 2002 v rámci OSN Komise pro mezinárodní právo. Dosavadní návrh článků se spolu s komentářem Komise a poměrně bohatou, zejm. zahraniční literaturou stal hlavním zdrojem, ze kterého autor čerpal. Ve své práci úspěšně prokázal schopnost práce s prameny a jejich analýzy.

Práce je poměrně logicky a přehledně rozdělena na úvod, závěr a pět meritorních kapitol s tím, že postupuje od obecného ke zvláštnímu. V první kapitole se zabývá přičitatelností protiprávního chování mezinárodní organizaci jako jedné z podmínek mezinárodněprávní odpovědnosti mezinárodní organizace. V této souvislosti autor správně zmiňuje mezinárodněprávní subjektivitu mezinárodní organizace jako *conditio sine qua non* pro vznik její mezinárodní odpovědnosti. Druhá kapitola je věnována přičitatelnosti protiprávního chování orgánů nebo zástupců mezinárodní organizace, včetně jejich jednání *ultra vires*. Další kapitola zkoumá otázku přičitatelnosti v případech delegace pravomocí mezinárodní organizace a autorizace států. Ve čtvrté kapitole jsou analyzovány mírové jednotky OSN z hlediska jejich právního postavení, efektivní kontroly a organizační struktury velení. Pátá kapitola se věnuje chování mezinárodní organizace uznané a přijaté za její vlastní.

K práci lze mít několik drobnějších připomínek, které jsou převážně terminologické povahy. V souvislosti se subjektivním prvkem uváděný příklad čl. II Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia není nejvhodnější, protože tam jde sice o speciální úmysl, ale pro účely individuální trestní odpovědnosti (s. 10). Protože výrazy primární a sekundární mají v kontextu mezinárodněprávní odpovědnosti svůj ustálený význam, nezdá se jako šťastné používat jich ve smyslu prvotní či základní a druhotné či subsidiární odpovědnosti států a mezinárodní organizace (s. 66 a 70).

Pro účely ústní obhajoby doporučuji, aby se autor zamyslel nad otázkou, kdo by nesl mezinárodněprávní odpovědnost v případě porušení dohod uzavíraných podle čl. 24, resp. čl. 38 Smlouvy EU (např. extradiční dohoda mezi EU a USA).

I přes některé drobné připomínky celkově považuji předloženou rigorózní práci za velmi kvalitní a plně ji doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 17.3.2006

Prof. JUDr. Pavel Šturma, DrSc.